

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 16373

гр. София, 16.04.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 50 СЪСТАВ, в закрито заседание на шестнадесети април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ДЕСИСЛАВА ИВ. ТОДОРОВА

като разгледа докладваното от ДЕСИСЛАВА ИВ. ТОДОРОВА Гражданско дело № 20231110125794 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 248 от ГПК.

Образувано е по молба на ЕАД "Д. М.", с която поддържа, че неправилно е определена разноската на адвокат по реда на чл. 38, ал. 2 от ЗА и настоява в полза на адвокатското дружество да се пресъди сумата 960,00 лв. с ДДС, съобразно разгледаните искиви претенции.

Ответното дружество оспорва молбата.

Съдът, като взе предвид изложените от страните доводи, доказателствата по делото и приложимия закон, приема следното:

Молбата е подадена в предвидения по чл. 248, ал. 1 от ГПК срок, поради което е процесуално допустима. Разглежда се по същество молбата е неоснователна.

С Решение №1014/2024 г., постановено по делото, съдът е определя и възлага в тежест на „Ф.Б.“ ЕООД, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 38, ал.2, вр. ал.1, т. 2 от ЗА, сумата 480,00 лева – адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ, платима на адвокатското дружество. Съдът не констатира обстоятелства, които да налагат ревизиране на преценката, обективизирана в мотивите на съдебното решение по отношение отговорността на ответника за съдебната разноска. Предвид защитавания материален интерес, очакваните процесуални действия, които е било необходимо да се извършат от адвоката по делото, с оглед на фактическата и правна сложност на спора, без явяване в съдебно заседание, така определеното възнаграждение е онази необходима и разумна разноска, която се следва. При определяне на размера на възнаграждение на оказалия безплатна помощ адвокат, съответният съд следва да съобрази вида на осъществяваната правна защита на всяка от страните и процесуалното им положение в образуваното двустранно, състезателно искиво производство, фактическата и правна сложност на делото и извършените от пълномощниците им процесуални действия. Определянето на размера на възнаграждението на процесуалните представители в процеса следва да се ръководи от принципа на равностойност, така че двете групи пълномощници, осъществяващи процесуални представителство срещу възнаграждение, с оглед липсата на други критерии за различно оценяване на техния труд, да са равнопоставени. За да приложи този принцип, съдът следва да изходи и от обема на извършените процесуални действия. С Решение на СЕС (втори състав) от

25.01.2024 г. по дело С-438/22 г. , т.1 е прието, че член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение. Предвид това съдът не е обвързан от същата наредба, тъй като има право да определя размера на възнаграждението, в хипотезите, в които законът му възлага това (в т.ч. чл.38 от ЗАДв). Освен това, договорът за правна помощ по своята същност представлява вид на договора за поръчка по смисъла на чл. 280 и сл. от ЗЗД. С договор за поръчка довереникът се задължава да извърши за сметка на доверителя възложените му от последния действия. Договорът е неформален, а писмената форма е за доказване. Доверителят е длъжен да заплати, възнаграждение, ако е уговорено, след изпълнението на възложената работа и отчитането ѝ, съгласно чл.286 от ЗЗД. В този смисъл и чл. 36, ал. 1 от Закон за адвокатурата, регламентиращ правото на адвоката на възнаграждение за положения труд, респективно за извършена дейност и/или за постигнат резултат. Съдът счита, че няма основание да се прилага различен подход при анализ и преценка за основанието/предмета/ на договора за правна защита при оказана възмездна или при оказана безвъзмездна правна помощ. В двата случая от предметното съдържание на договора трябва ясно и недвусмислено да се посочат страните и предметът на договора, включително в коя хипотеза на чл. 38, ал. 1 от ЗА се предоставя правна помощ и за кои искове. В конкретния случай в представения по делото договор подобна диференциация няма.

Мотивиран от изложеното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ Молба вх. №26774/29.01.2024 г. по описа на СРС с правно основание чл. 248 от ГПК на Еднолично адвокатско дружество "Д. М.".

Определението може да се обжалва пред Софийски градски съд в едноседмичен срок от връчването му.

Препис от настоящото определение да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____